

[Kaj Poulsen]

lovgiver om noget. Dertil kommer, at lovforslaget i 1981 først trådte i kraft ved bekendtgørelsen på et senere tidspunkt, nemlig den 6. maj. Der er således ikke i den besked, vi har fået fra ministeren, nogen som helst sandfærdighed.

Jeg vil godt sige til ministeren, at hvis han regner med, at Folketinget skal kunne arbejde med hastesager, må han sørge for, at de svar, vi får i udvalget, i det mindste er sandfærdige.

Derudover har ministeren i bilaget til lovforslaget forsøgt at tilsløre grundlaget for, at lovforslaget skal behandles, nemlig at politiet, det parlamentariske arbejde osv. hurtigt kunne blive inddraget. Det kunne give Folketinget det indtryk, at det var meget nødvendigt, at der blev grebet ind hurtigt, og det kunne være, at der var nogle, der havde taget hensyn til netop de bemærkninger i bilaget.

Det er under udvalgsarbejdet blevet klargjort, at fagforeningen PROSA har meddelt ministeriet, at man ikke agter at inddrage disse følsomme områder under konflikten, men da vi under udvalgsarbejdet forelagde dette for ministeren, fik udvalget den besked: jamen det har jo. . . .

Formanden:

Man må ikke referere fra udvalgsarbejdet.

Kaj Poulsen (S):

Da jeg spurgte ministeren i udvalget, hvordan vi skulle holde os orienteret, fik jeg det klare svar, at det havde været offentliggjort i dagspressen.

Ministeren henviser altså den parlamentariske forsamling til at få sine oplysninger gennem dagspressen, mens han i øvrigt i et andet bilag siger, at den kan man ikke holde sig til, for det er ikke sikkert, det er rigtigt, det, der står der, og ministeren vil meget gerne være sikker på, at det er rigtigt. Det er for lemfældig en behandling af sager, som regeringen selv mener skal hurtigt igennem, og hvis en sådan optræden fra regeringens side over for udvalget fortsætter, kan vi ikke garantere for, at det parlamentariske arbejde kan fortsætte.

Jeg skal herefter gå over til lovforslagets indhold, og vi har altså stillet ændringsforslag om, at § 12, stk. 2, udgår, fordi der ikke er den præcedens, ministeren omtaler. Mini-

steren ønsker en praksis indført, en praksis, som han også anvendte ved lovindgrebet i 1985. Det er ministerens eget ansvar. Vi er ikke enige i, at denne praksis skal indføres, og det er baggrunden for, at vi har stillet dette ændringsforslag, som vi naturligvis håber at vi får flertal for.

Derudover kan vi sige, at behandlingen af lovforslaget har vist, at det, der står i forslaget om, at regeringen har taget overenskomststafetten på det offentlige område og overført den til dette område, hverken mere eller mindre, er korrekt, og det er baggrunden for, at vores indstilling til lovforslaget ikke er ændret; men vi må advare ministeren imod at tage så lemfældigt på, hvad det er for oplysninger, Folketinget får, som det er sket i denne sag, for det kan få konsekvenser for hestebehandlinger senere. Vi vil i hvert fald ikke ret gerne ind i en situation, hvor Folketingets medlemmer efter at have modtaget oplysninger fra ministeren selv må rende land og rige rundt for at kontrollere, om ministeren nu taler sandt i de svar, vi får. Vi håber, at dette er et engangstilfælde, og at det aldrig sker mere.

Connie Hedegaard (KF):

Overenskomster og altså lønforhøjelser skal gælde med tilbagevirkende kraft, foreslår Socialdemokratiet nu. Mon ikke en del mennesker vil have svært ved at se det rimelige i, at mennesker, der i et job har accepteret visse vilkår, skal kunne forvente disse ændret med tilbagevirkende kraft, før man er blevet enig om noget andet. Det logiske synes dog at være, at ændringer træder i kraft, når den hidtidige aftale mellem arbejdsmarkedets parter er ændret. Det andet virker ikke logisk.

Men nu er det jo hverken fornuft eller logik, dette først og fremmest handler om. Nej, det er især spørgsmålet om praksis, der har interesseret hr. Kaj Poulsen og hr. Ole Espersen, men her har vi både konkrete eksempler på og arbejdsrettspecialisters ord for, at det faktisk er ganske almindeligt, at lønforhøjelser først træder i kraft, når der foreligger en aftale eller et indgreb.

Sådan var det f.eks. i forbindelse med slagterikonflikten i 1981, hvor Folketinget ophøjede en af parterne indgået aftale til lov. Lønforhøjelsen trådte i kraft ved lovens